

CAP

AL

NORD

1
km 0

—No arribaràs ni a la segona cantonada... Que no duus l'equipament adequat per a tant de temps! Et cansaràs de seguida, tants quilòmetres, on pararàs, tants mesos, que no ho veus que ni en cotxe?

És clar. Plantejar als pares que volia passar un any viatjant en moto un cop tingués el títol a la mà era com dir-los que els estudis triats m'importaven ben poca cosa. Em sabia amb la carrera feta, tot just acabada de sortir del forn i una veueta molt llesta em deia que bé em mereixia premiar-me els quatre anys de la facultat amb un any de descoberta. I me la creia, la veueta. De motiu real i fins i tot urgent n'hi havia un altre, però aquest me'l guardava per a mi. Vaig girar-me en rodó cap al meu segon refugi, després

dels amics. La meva estimada moto, la Honda CB 500. Personalitzada i tot. Carla Busquets. No tothom pot dir que duu les inicials del nom a la moto!

Imaginava França i Itàlia, és clar, per més propers. Però no ho podia evitar, no es tractava pas d'un viatge d'estiu. El pensament se n'anava ràpid cap a Txèquia, Polònia, Rússia... però sobretot El cap Nord, el Nordkapp, com diuen ells. Un cuquet dins meu em deia que era aquesta la ruta que havia de seguir i un altre em deia que calia treballar el recorregut, mapes en mà i veure totes i cadascuna de les possibilitats. Calia considerar tantes coses, tants diners com costaria i tantes ganes de menjar quilòmetres com pogués suportar el motor d'una moto que en dos anys n'havia fet més de quinze mil. És el que tenia viure al Garraf i estudiar a Barcelona, 50 km per arribar a la uni i 50 per arribar a casa. Cada dia de dilluns a divendres, un total de 500 km. Molts caps de setmana encara m'animava i au, a fer revolts. Coneixia les carreteres de memòria i quan les feia no parava d'imaginar que un dia aquells trajectes tan apamats es convertirien en rutes per descobrir. Sense punt final. Sí. Em vaig convertir en una defensora del punt i seguit. Així que aquell migdia a casa i ja a les postres vaig deixar anar un he decidit que me'n vaig amb la moto a córrer món durant un any seguit. Aquí sí, vaig haver de fer un punt i a part.

D'entrada ells no entenien les presses. I jo, que ja m'esperava tots els *peròs* del món, m'apressava a respondre'ls un darrere l'altre. Tenia la urgència de fotre el camp com més aviat millor. Evidentment ningú havia de saber el principal motiu de la meva fallera viatgera. I de fet, de tant repetir la història muntada per als pares, me la vaig acabar creient jo. La situació m'anava com pintada a un quadre: em trobava en un moment d'impàs, un altre tram de vida enllestit i la idea d'agafar-me un any per veure coses i viure-les podia semblar una cosa més que lògica. De mica en mica els pares van entrar al meu esquema mental. Primer amb uns morros d'aquí a Lima, però a poc a poc estovant-se, tot i que encara miraven de trobar alguna cosa on agafar-se per poder dir-me: Veus? No pots marxar perquè.... Però no. No n'hi havia cap de motiu prou potent i en un parell de dies les seves exclamacions començaven a fer-me costat.

Que no arribaria ni a la segona cantonada, que no duus l'equipament adequat... ja sabeu com continua, oi? Passats dos dies el to era: ei, ja has pensat en la roba de pluja? El menjar? Els diners? I tot seguit ens escalfàvem tots tres el cap damunt els mapes estesos a terra. Europa a bocins de mapes de diferents països. El d'Itàlia a una escala més gran, com els dels Alps. Allà potents, creixent damunt la taula. Els dits anaven resseguint els viatges que havíem fet tots tres, te'n recordes aquí que ens vam deixar la

nena a la benzinera? La nena era jo, quina gràcia. Croàcia. Àustria. Txèquia. Suïssa. La meva mirada, però, es perdia pel nord. La mare mira que em faràs patir, refotuda, però ja m'agradaria estar al teu lloc, també. I el pare, a Perpinyà ja no podràs més del mal de cul. Ves que no es converteixi en el teu nord més nord. I reia mofeta, com si m'hagués llegit el pensament, aquest pare meu. Res, una setmana i la tornarem a tenir a casa. Deu dies, a tot estirar. I rèiem tots tres i tots tres amb el mateix pensament. Ho farà? Ho faré?

La Lena sí que sabia per què me'n volia anar. Ningú com ella havia viscut amb mi aquell mes i mig horrorós. I per postres amb els treballs i els exàmens de final de carrera. De mica en mica la idea del viatge es va anar fent gran i el gran buit que tenia dintre meu va quedar tapat amb comentaris del viatge, idees, ànims i moltes abraçades.

Presada la decisió de tirar endavant la meua aventura ja només calia fer-la possible. Va ser una setmana de deliri però finalment va arribar el moment de ratllar l'última cosa de la llista. Al meu davant tenia un foli ple de ratlles. Només em faltava el raspall i la pasta de dents encerclat en vermell per no descuidar-me'ls i un «no et deixis els cables del mòbil ni els de la càmera!», apuntat a última hora en llapis amb la lletra inclinada de la mare. Les llistes, el gran aliat dels Busquets!

Ho he de dir: la moto equipada feia més que patxoca. Les dues bosses laterals, una amb la meva roba, l'altra amb l'equip de pluja, i el bagul del darrere amb les coses de càmping. La bossa de damunt el dipòsit ben plegada al fons del bagul perquè sabia que amb els dies la moto seria vehicle, casa, esbarjo, feina... i aniria acumulant materials de tota mena. Els pares van voler tant sí com no tenir un punt base on ells poguessin enviar allò que em calgués i jo ho pogués anar a buscar. La decisió era fàcil. Havia de ser Zuric, aprofitant que hi vivia l'oncle Enric, i també perquè ens va semblar que era un lloc entremig de tot i que em serviria com a comodí. Si després en necessitava un altre, el triaria jo mateixa depenent del lloc cap on decidís anar. A dir veritat, Zuric m'apareixia com a ciutat massa a prop de casa, si engegava el turbo mental que se m'emportava a la recerca dels límits. Però no vaig voler fer el comentari en veu alta. Tampoc calia espantar els pares abans d'hora i a dir veritat passar un parell de dies amb l'oncle Enric no era pas la pitjor cosa que em pogués imaginar.

D'entrada la idea era que jo hauria de ser capaç de tirar endavant els dies amb el que tenia estalviat de la feina de menjadors i amb el que pogués anar fent pel meu compte. Treballs petits. Les meves cartes bones eren els idiomes: bàsicament l'anglès, un any de rus i el francès après com a segona llengua estrangera a l'institut. Però sobretot la destresa amb

les mans, retrats i composicions variades, per servir-los. M'enduaia una capsa de llapis, carbonets, les aquarel·les i au. A fer bones les notes que havia tret en Belles Arts.

El dia abans de marxar, els pares tots cerimoni-osos em van donar una Visa amb 500 euros. Vaig firmar els papers que em posaven al davant i conten-tíssima i agraïda per l'esforç que feien, me'n vaig anar a dormir amb els nervis botant com pilotes de goma.

L'endemà, 25 de juny del 2016 me n'anava a les cinc i vint minuts de la matinada. Així, com una data estel·lar de *Star Trek*. Els pares, petitets des del retrovisor, em feien adeu. Havien baixat amb pijama al carrer i sí, se'm van escapar unes quantes llàgrimes.

Anava gairebé sola per l'autovia i la temperatura era perfecta. Ni fred ni calor, fins que el primer sol solet em va fer posar d'un humor trepidant i la lluna al meu darrere, quedant-se a casa amb els pares, em reconfortava. Començava el meu periple i em vaig trobar picant de peus contra els pedals, vaig cridar tan fort com vaig poder i les llàgrimes es van convertir en riure descontrolat.

–Hiperespai! –vaig dir amb una veu potent. Al meu davant s'obria ni més ni menys l'espai sideral.

2

Primera etapa: km 428, Mirande

Suposava que faria uns 400 km cada dia. Es tractava de viure però no de viure rodant i prou. Volia conèixer la gent, els pobles i ciutats. Fer carreteres petites i no autopistes. Amarar-me de paisatges. Així, en plural. Tenia temps, molt de temps. I calia emprar-lo bé. Em sentia que començava un llibre, un àlbum de dibuixos completament nou. I la protagonista era jo mateixa.

Anava equipada amb una tenda petita amb un avancé tancat que em permetia deixar les bosses de la moto separades del que era pròpiament el lloc on dormir. També hi deixava les botes. El casc. Dins l'habitació, un llumet penjat d'una anella, el sac obert fent-me més de coixí que no pas de manta i

el matalàs inflable com a aturador de pedres massa punxegudes. Allò era com estar a casa. Duia molts anys de fer càmping al meu darrere.

Arribar al pantà de Rialb se'm va fer llarg. Ja ho diuen que els primers quilòmetres són els pitjors... Per sort, en arribar a Tremp ja em sentia tota una amb el paisatge i em tornava al cap la serenor de pensar que estava bé. Estàs bé, Carla. Mira't –i en passar per un dels carrers més comercials, vaig veure la meua imatge reflectida en un aparador. Quina patxoca. Soc jo!– I vaig continuar amb un somriure d'orella a orella.

A Bossost vaig trucar als pares: ja soc a Bossost, ara sí, a punt d'entrar a França. Estic molt contenta. Ja us enviaré fotografies pel whats que he creat! I ells, ja et trobem a faltar, no estàs massa cansada, no? Cuida't i t'estimem. Sense paraules. Au. Tòrnem-hi.

Travessar fronteres –encara que no hi siguin– té una cosa molt especial. D'entrada el canvi d'asfalt, els senyals de colors diferents, i sobretot, la llengua amb què et parlen. És com un repte. I si t'ho agafes com un joc, encara més. Em convenia aquella noció de joc. Positivisme en rodes, Carla. Tu pots. Amb aquell viatge havia d'acomiarar un munt de coses que volia deixar absolutament enrere. La nova Carla s'obria pas a cop de gas.

Shaum... Fronsac... Era Broquera... Campistrans... Idrac e Hrespalhers... aquells noms no eren

pas francesos, sinó gascons i tantes coses com sabia i tantes més per aprendre! El comptakilòmetres arribava als 428 i vaig decidir que el càmping del districte de Miranda que tenia al davant m'aniria més que bé com a primera etapa. Passejada pel poble, fotos i tornada al càmping amb una amanida i formatge. Vaig seure en una pedra a prop del riu i un gest tan senzill em va fer sentir especialment bé. Miranda se m'apareixia com un poble gascó un pèl enigmàtic, com amagat dins un conte de fades i he d'admetre que per un moment vaig tenir l'impuls de quedar-m'hi. Qui sap què m'espera, aquí... però Miranda només era la porta d'entrada al joc que havia tot just encetat. Més enllà hi havia el desconegut, el tot és possible. I en aquest tot desitjava com res trobar una goma d'esborrar màgica que m'esborrés el dolor i la pena. La maleïda gelosia que portava dintre meu. Sí, Miranda era tot just el primer pas de ves a saber quants.

L'aigua al voltant de la pedra corria i jo la mirava córrer. La meva pedra moto no es movia de lloc i en canvi al seu voltant tot bellugava corrent cap a un mar que d'allà estan em semblava impensable. I jo, a quin mar aniré a parar?

Vaig acabar de sopar, vaig penjar unes quantes fotos al grup de WhatsApp per a amics i família i vaig escriure un parell de frases. La comunicació a distància. El dir sense interlocutor immediat. M'estava bé. Més que bé.